

12 IULIE

**PARACLISUL
SF.CUVIOS
PAISIE
EZNEPIDIS
DE LA
SUROTI**

TESALONIC, 2015

Ὁ ὉΣ ἈΡΣΕΝΙΣ

Ἡ Ἁ Εὐφημία

Ὁ ὉΣΙΟΣ

ΠΑΪΣΙΟΣ
Ὁ ΑἰΟΡΕΪΤΗΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΒ ΠΑΪΣΙΟΣ ΟΣΙΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

(Ι. Μ. Σουρωτής)

Ὁ Ἱερεὺς ἄρχεται τῆς Παρακλήσεως μὲ τὴν
δοξολογικὴν ἐκφώνησιν:

*Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.*

Ὁ χορὸς: Ἀμήν.

Ἦ μὴ ὑπάρχοντος Ἱερέως, ἡμεῖς τὸ:

*Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ
Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, Ἀμήν.*

Ψαλμὸς ρμβ' (142).

*Καὶ εὐθύς ψάλλεται τετράκις ἐξ' ὑπαμοιβῆς, μετὰ
τῶν οἰκείων στίχων:*

*Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ
ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.*

*Στίχ. α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς
τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ.*

*Στίχ. β'. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με καὶ τὸ
ὄνοματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτοῦς.*

Στίχ. γ'. Παρά Κυρίου ἐγένετο αὕτη καὶ ἔστι θαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Εἶτα τὸ τροπάριον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν ἐραστὴν τῆς ἱερᾶς ἡσυχίας, καὶ μιμητὴν τῆς τοῦ Θεοῦ εὐσπλαχνίας, Παῖσιον τὸν Ὅσιον ὑμνήσωμεν· οὗτος γὰρ ἐν Ἀθωνί καὶ Σινᾷ καὶ Στομίῳ, ζήσας ὥσπερ ἄσαρκος, ἐκλογῆς ὥφθης σκεῦος· καὶ νῦν προστάτης καὶ χειραγωγός, πάντων ὑπάρχει, καὶ πρέσβυς πρὸς Κύριον.

Δόξα.

Τῆς συμπαθείας σου τὸν ἄμετρον πλοῦτον, καὶ μεσιτείας σου τὴν δύναμιν γνόντες, οἱ ἐν πελάγει ὄντες ὀλεθρίων παθῶν, καὶ κλυδωνιζόμενοι πειρασμοῖς πολυτρόποις, σὲ ἐπικαλούμεθα, ὦ Παῖσιε Πάτερ· σπεῦσον ταχὺ διάσωσον ἡμᾶς, καὶ πρὸς λιμένα ὁδήγει ἀκύμαντον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰμὴ γὰρ Σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποσιῶμεν Δέσποινα ἐκ Σοῦ, Σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ψαλμός ν' (50).

Εἶτα ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: *Εὖσπλαγχνε Πάτερ, βοηθὸς γενοῦ πάντων.*

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. Δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἐλέους τοῦ Θεοῦ ὁ μιμητής, Παῖσιε Πάτερ ὡς ἡλέεις διηνεκῶς, τοῖς πᾶσι γενόμενος τὰ πάντα, νῦν ταῖς πρεσβείαις σου πρόφθασον ἅπαντας.

Ὑπάρχεις σωμάτων ὁ ἰατρός, ψυχῶν θυμηδία καὶ γλυκεῖα ἀναψυχή, μέγας ἐν ἀνάγκαις ἀντιλήπτωρ, καὶ ἐν πολέμοις ὑπέρμαχος κράτιστος.

Συνέχομαι Ὅσιε νυσταγμῷ, πολλῆς ἀμελείας καὶ συσιέλλομαι ἐκζητῶν, τὴν ἀνύστακτόν σου προστασίαν· ἀλλ' ἐπιστάς μοι ἐγρήγορσιν δώρησαι.

Θεοτοκίου.

Παντάνασσα Μῆτερ τοῦ Λυτρωτοῦ, νέφη τὰ ζοφώδη τῶν κινδύνων καὶ πειρασμῶν, ταχέως διάλυσον καὶ σκέπε, ὡς φωτοφόρος νεφέλη τὴν ποιμνὴν Σου.

ᾠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Λαμπρυνθεὶς τῇ καρδίᾳ ἀσκητικοῖς πόνοις σου, καὶ καταλαμφθεὶς διανοίᾳ φέγγει τῆς Χάριτος, φῶς ὅλος γέγονας· ὅθεν ἐκ ζόφου παισμάτων, ρῦσαί με πρεσβείαις σου, Πάτερ Παῖσιε.

Ἀγαλλόμενος ἄλγη ἀσθενειῶν ἤνεγκας, τῆς ὑπομονῆς καὶ ἀνδρείας τύπος γενόμενος· κάμὲ ἐνίσχυσον, ἐν κλίνῃ πόνου πεσόντα, εἰς χαρὰν οὐράνιον, τρέπων τὴν θλῖπίν μου.

Γῆν οὐράνωσας ὄντως κατατρυφῶν Ὅσιε, τῆς ἀγγελικῆς ἡσυχίας ζέων τῷ πνεύματι· ἐξ οὐρανοῦ δὲ νῦν, σαῖς πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις, τοῦ ἀστάτου βίου μου, παῦσον τὸν τάραχον.

Θεοτοκίου.

Χαρμονὴ εὐφροσύνη καὶ γλυκασμὸς πέφυκας, Μήτηρ τῆς χαρᾶς γενομένη, Θεογεννήτρια· ὅθεν θλιβόμενος, πρὸς Σὲ αἰὲ καταφεύγω, τὴν θερμὴν παράκλησιν καὶ προστασίαν μου.

Ἐπάκουσον, τῶν σὲ καλούντων Παῖσιε θεοφόρε, χαριζόμενος συμπαθῶς αὐτῶν τὰ αἰτήματα, ὥς ἔχων πρὸς Κύριον παρρησίαν.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμῆ.

Θερμὸς πρεσβευτὴς ὑπάρχων πρὸς τὸν Κύριον, ἡμῶν τὰς θερμὰς δεήσεις Πάτερ πρόσδεξαι, ἐκτενῶς βοῶντων σοι· ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ ἡμᾶς φρούρησον, καὶ βοηθὸς γενήθητι ἡμῖν, ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι καὶ τῷ μέλλοντι.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νῦν πικρᾶς ἀπογνώσεως, τὴν ἐμὴν καρδίαν δεινῶς ἐκάλυψε· σὺ δὲ φῶς καὶ ἀγαλλίασις, Ὅσιε Παῖσιε ἐφάνης μοι.

Εὐφροσύνης πληρούμεθα, τάφῳ σου τῷ θείῳ
πιστῶς προσπίπτοντες, βρῦει χάριν γὰρ σωτήριον,
μυστικῶς ἡμᾶς ἐπισκιάζουσιν.

Πεπτωκότα με ἔγειρον, καὶ πρὸς τὴν μετάνοιαν
καθοδήγησον, ταῖς εὐχαῖς σου ἀπαλλάττων με, ἐκ τῆς
τυραννούσης συνηθείας μου.

Θεοτοκίου.

Ἀπαθείας λαμπρότητι, σκεῦος καθαρώτατον ὥφθης
πάνανγεν· ὅθεν κάθαρον τοὺς δούλους Σου, μολυσμοῦ
σαρκὸς τε καὶ τοῦ πνεύματος.

Ἠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Τεῖχος μοι γενοῦ, σωτηρίας Πάτερ Ὅσιε, ἐν παντὶ
καιρῷ καὶ τόπῳ ἀβλαβῇ, ὡς προστάτης μου καλὸς
διαφυλάττων με.

Ἐλκη τῶν παθῶν, τὴν καρδίαν μου μαστίζουσιν·
ἀλλ' οἱ λόγοι σου ὡς βάλαμον τερπνόν, ἐπιφέρουσιν
εἰρήνην τε καὶ ἴασιν.

Ῥάθυμον ψυχὴν, Πάτερ κέκτημαι καὶ ἄκαρπον·
ἀλλὰ χάρισαί μοι ζῆλον καὶ ἰσχύν, πρὸς ἀγῶνας
φιλοτίμους διεγείρων με.

Θεοτοκίου.

Βήματι φρικτῷ, τοῦ Υἱοῦ Σου Μητροπάρθενε, ὅτε
μέλλω παραστῆναι δυσωπῷ, δεξιᾶς χειρὸς με
κράτησον καὶ σῶσόν με.

Ἠδὴ σι'. Τὴν δέησιν.

Οἰκτίρμων, καὶ πλήρης θείας ἀγάπης, ἱλαρὸς καὶ
ἐλεήμων ἐφάνης, ὅτι παθῶν καθαρθεὶς ἐν ἐρήμῳ,

ἐλέους σπλάγχνα ἐκέκτησο Ὅσιε· νῦν δὲ πρεσβείαις σου θερμαῖς, τὴν γνησίαν ἀγάπην μοι δώρησαι.

Ἠγάπησας, τὴν ἀφάνειαν Πάτερ, καὶ ἐμίσησας τὴν δόξαν τοῦ κόσμου· ἀλλ' ὁ τῆς δόξης Θεὸς καὶ Δεσπότης, τὴν σὴν ταπείνωσιν πᾶσιν ἐπέδειξεν· ταύτης ῥανίδα δυσωπῶ, στάλαζόν μοι πρεσβείαις σου Ὅσιε.

Θερμότατος, σὲ θεῖος ἔρως ἥρπαζε, καὶ Θεὸν σὺν τοῖς Ἀγγέλοις ἀνύμνεις· ὅθεν κάμέ, τῶν γηϊνῶν φροντίδων, καὶ τῆς ματαίας μερίμνης ἐξάρπασον, ἵνα καρδίᾳ καθαρᾷ, εὐλογῶ καὶ δοξάζω τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἔμψυχος, τοῦ Θεοῦ Παράδεισος, τὸ σεπτὸν τῆς εὐωδίας δοχεῖον, τῆς τῶν παθῶν δυσωδίας με ῥῦσαι, καὶ ἀρετῶν οἰκητήριον δεῖξόν με· Σὺ γὰρ χαρίτων ἡ πηγή, καὶ αἰτία ὑπάρχεις πανάμωμε.

Ἐπάκουσον, τῶν σὲ καλούντων Παῖσιε θεοφόρε, χαριζόμενος συμπαθῶς αὐτῶν τὰ αἰτήματα, ὥς ἔχων πρὸς Κύριον παρρησίαν.

Ἀχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὥς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Ὑπομένων ὑπέμεινας τὸν Κύριον, ἐν ἀσθενείαις τελειωθείς Πάτερ Ὅσιε· νῦν δὲ πόνων πολυειδῶν ἀνάπαυσιν ἐυρών, ἄριστος ὥφθης ἰατρός, παθῶν καὶ νόσων χαλεπῶν, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, βρύων

παραμυθίαν, καὶ ἄμισθον ἰατρείαν, τοῖς καταφεύγουσι εἰς σέ, πολυθαύμαστε Παῖσιε.

Προκείμενον: *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.*

Στ.: *Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.*

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. στ', 17-21)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔσθη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ· καὶ ὄχλος πολὺς μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ, καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ, καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν· καὶ οἱ ὀχλούμενοι ἀπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων καὶ ἐθεραπεύοντο. Καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηι ἅπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἰᾶτο πάντας. Καὶ αὐτός, ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἔλεγεν· Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε. Μακάριοί ἐστε, ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς, καὶ ὀνειδίσωσιν, καὶ ἐκβάλωσιν τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρόν, ἕνεκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χάρητε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Δόξα: *Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου...*

Καὶ νῦν: *Ταῖς τῆς Θεοτόκου...*

Προσόμοιον. Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι. Στ.:
Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ὅλος συνεχόμενος ἐν ἀπορία μεγίστη, κρημνισθεὶς εἰς βάραθρον, δεινῆς ἀπογνώσεως καὶ ζοφώσεως, Ὅσιε Παῖσιε, σὲ καθικετεύω, τὴν ὁδὸν τῆς ἀναβάσεως, δεῖξον παρέχων μοι, κλίμακα πρὸς φῶς τὴν ἀνάγουσαν, ταπείνωσιν μετάνοιαν, πίστιν καὶ ἐλπίδα πρὸς Κύριον, ὅπως εἰς τὸ ὕψος ἀγάπης ἀναβὰς πνευματικῆς, ἀγαλλιάσεως γένομαι, οὐρανίου μέτοχος.

Ἠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Στενὰ πάντα μοι ὄντως καὶ δεινὰ ἐπώδυνα Πάτερ Παῖσιε· ἀλλὰ θαρρῶν τῷ σθένει, τῶν θείων πρεσβειῶν σου, πρὸς τὴν σκέπην σου ἔδραμον· σὺ γὰρ ἐν τάχει θαυμασιῶς, ἐκ πάντων διασώζεις.

Γαληνὸν σε λιμένα ἐν ἀνάγκαις τοῦ βίου πάντες ἐκτήσαντο· πενήτων εὐπορία, γερόντων βακτηρία, σὺ γὰρ πέφηνας Ὅσιε, ἀπηλπισμένων ἐλπίς, παράκλησις πενθούντων.

Ἐκ δεινῶν νοσημάτων τοὺς νοσοῦντας ἀπάλλαξον Πάτερ Παῖσιε, καρκίνου πάθος λῦσον, ἡμιθανεῖς τῆς κλίνης, τοῦ θανάτου διάσωσον, τυφλοῖς παράσχου τὸ φῶς, ἀλάλοις ὁμιλίαν.

Θεοτοκίου.

Νοῦν ψυχὴν καὶ καρδίαν πρὸς σὲ αἴρω τὴν κόσμου
μόνην βοήθειαν, καὶ πίστει ἀνακράζω· κινδύνων
πολυτρόπων τῶν κυκλούντων με λύτρωσαι, τῇ
μητρικῇ Σου ἀγνῇ, πρὸς Κύριον πρεσβεΐα.

ᾠδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.

Ὁ διαλάμπας, εἰς τὸν ἰσαγγελον βίον, θεωρία τε καὶ
πράξει ὧ θεόφρον, φῶς τῶν μοναζόντων ὑπάρχεις εἰς
αἰῶνας.

Ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, πρὸς τὸν Σωτῆρα ὡς πρέσβυς,
σιῆθι Ὅσιε Παῖσιε πρεσβεύων, ἐξ ἐχθρῶν παντοίων
λυτροῦσθαι εἰς αἰῶνας.

Πίστιν γνησίαν, Ὁρθοδοξίας φυλάττειν, γενναιότατα
ὡς ἄλλοι Μακκαβαῖοι, στήριζον τοὺς νέους ταῖς πρὸς
Θεὸν εὐχαῖς σου.

Θεοτοκίου.

Ἀγνὴ Παρθένε, ὅσα κἂν βούλη ἰσχύεις, ὡς τεκοῦσα
τὸν ἀπάντων Βασιλέα· ὅθεν Σε ὑμνοῦμεν ἀεὶ ἐν Σοὶ
θαῤῥοῦντες.

ᾠδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκου.

Νῦν ἔτυχον ὁ τάλας, θείας βοηθείας, ὅτε ἡσπάσθην
θερμῶς τὴν εἰκόνα σου, ὧ θεοδόξαστε Πάτερ ἡμῶν
Παῖσιε.

Τὸ ὄνομά σου ὄντως, τίς ἐπεκαλέσθη, καὶ οὐκ
εὐθέως αὐτοῦ τὰ αἰτήματα, πρὸς τὸν Θεὸν διεβίβασας
Πάτερ Ὅσιε;

Ὡς ἔχων παρρησίαν, Πάτερ πρὸς τὸν Κτίστην, ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντὸς καθικέτευε, εἰρήνην ἄνωθεν δοῦναι ἀπαρασάλευτον.

Θεοτοκίου.

Νῦν φθάσαντα εἰς τέλος, τῆς δεήσεώς μου, ἀξίωσόν με πανύμνητε Δέσποινα, εὐχαριστεῖν καὶ δοξάζειν καὶ μακαρίζειν Σε.

Μεγαλυνάρια.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν Σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον Σέ μεγαλύνομεν.

Χαίροις ἡσυχίας ὁ ἐραστής, καὶ τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Κυρίου ὁ μιμητής· θείας γὰρ ἀγάπης, πληρούμενος ἐδόθης, Θεῷ καὶ τοῖς ἀνθρώποις Πάτερ Παῖσιε.

Χαίροις τῆς ἀγάπης θεῖος κρουνός, καὶ τῆς συμπαθείας ἀνεξάντλητος ποταμός· χαίροις ὁ θεράπων, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, καὶ ὁ προστάτης πάντων, Πάτερ Παῖσιε.

Γλυκύτατον ἔαρ καὶ ποθεινόν, ἐφάνης παμμάκαρ, ἐν χειμῶνι τῶν πειρασμῶν· πᾶσι γὰρ παρέχεις, θερμὴν παραμυθίαν, χαρὰν τε καὶ ἐλπίδα, Πάτερ Παῖσιε.

Πάτερ τὴν Παρθένον ἐωρακώς, πολλάκις ἐν βίῳ, ἀνεβόας ἐξεστηκώς· Μητέρα τοῦ Θεοῦ μου,

Παντάνασσα Μαρία, τῇ σκέπῃ σῶν πτεργων, σκέπε τὸν κόσμον σου.

Πρόσωπον πρὸς πρόσωπον νῦν ὁρῶν, τὸν ὥραϊον κάλλει, παρὰ πάντας υἱοὺς βροτῶν, Χριστὸν τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

Πρόσδεξαι δεήσεις σῶν ἱκετῶν, τῶν ἀπὸ περάτων εἰς τὸν τάφον σου τὸν σεπτόν, πίστει ἐρχομένων καὶ ἀποτιθεμένων, τοὺς πόνους καὶ τὰς θλίψεις Πάτερ Παῖσιε.

Ῥδὰς εὐχαριστίας ἡ σὴ Μονή, Παῖσιε Πάτερ, ἀναπέμπει σοι εὐλαβῶς, ἀντὶ τῶν ἀμέτρων, μεγάλων δωρημάτων, ἅπερ αὐτῇ πλουσίως παρέσχες Ὅσιε.

Ἁγίων Καππαδόκων σεπτὴ δυάς, Παῖσιε Πάτερ καὶ Ἀρσένιε ἱερέ, ρύσασθε κινδύνων, τοὺς πίστει ἐκζητοῦντας, ὑμῶν τὴν προστασίαν, τὴν ἀπροσμάχητον.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β'.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρί...

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ Σοὶ γὰρ πεποιθήαμεν. Μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν

ἡμῶν. Ἄλλ' ἐπίβλεπον καὶ νῦν ὡς εὖσπλαχνος καὶ
 λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γὰρ εἶ Θεός
 ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου
 καὶ τὸ ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν...

Τῆς εὖσπλαγχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν,
 εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σὲ μὴ
 ἀστοκήσομεν, ῥυσθείημεν διὰ Σοῦ τῶν περιστάσεων,
 Σὺ γὰρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

*Εἶτα ὁ Ἱερεὺς, τὴν Ἐκτενῇ Δέησιν, ἡμῶν ψαλλόντων
 τὸ Λιτανευτικόν· Κύριε ἐλέησον. Ὑπὸ τοῦ Ἱερέως
 Απόλυσις. Καὶ τῶν Χριστιανῶν ἀσπαζομένων τὴν
 Εἰκόνα καὶ χριομένων δι' ἁγίου ἐλαίου, ψάλλονται τὰ
 παρόντα Τροπάρια: Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.*

Σπεῦσον, ἐπιφάνηθι ἡμῖν, τοῖς ἐν στεναγμοῖς καὶ
 δακρύων, ἐπιζητοῦσι θερμῶς, Ἁγιε Παῖσιε, τὴν
 μεσιτείαν σου, καὶ παράσχου τὴν ἴασιν, ψυχῶν καὶ
 σωμάτων, πᾶσαν δὲ ἐπίνοϊαν δαιμόνων σύντριπον· ἵν'
 εὐχαρίστῳ καρδίᾳ, σὲ τιμῶμεν Ὅσιε Πάτερ, καὶ τὸν
 σὲ δοξάσαντα δοξάζομεν.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου,
 καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ
 Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Δι' εὐχῶν.